

СЕРІЯ “ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ”

Рей Бредбері

КУЛЬБАБОВЕ ВИНО

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82/89
ББК 84.7 США
Б87

Серію “Горизонти фантастики”
засновано 2011 року

Ray Bradbury. Dandelion wine.
Copyright © 1957 by Ray Bradbury

Друкується з дозволу правовласника
Ray Bradbury, c/o Don Coughdon Associates, Inc.

Переклад з англійської
Володимира Митрофанова

Бредбері Р.

Б87 Кульбабове вино: Повість /Пер. з англ. В. Митрофанова. — Тернопіль: Навчальна книга–Богдан, 2011. — 328 с.— (Серія “Горизонти фантастики”)

ISBN 978-966-10-1267-6

УДК 82/89
ББК 84.7 США

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

ISBN 978-966-10-2118-0 (серія)
ISBN 978-966-10-1267-6

© Навчальна книга–Богдан,
майнові права, 2010

Волтерові А. Бредбері —
не дядькові, не двоюрідному
братові, але, поза всяким
сумнівом, видавцеві й другові

Був тихий ранній ранок, і містечко, ще оповите темрявою, безтурботно спочивало. У повітрі вчувалося літо, і вітрець віяв по-літньому, і все навколо повільно й розмірено дихало теплом. Досить було встати з ліжка й визирнути у вікно, щоб побачити: це ж і є початок справжнього вільного життя, перший ранок літа.

Дванадцятирічний Дуглас Сполдінг, щойно прокинувшись, залюбки віддався неквапному плинові літнього ранку. Він лежав у склепінчастій кімнатці на третьому поверсі, відчуваючи, як ця найвища в містечку вежа, линучи у високості за червневим вітерцем, наснажує його незмірною силою. Увечері, коли в'язи, дуби й клени зливалися в суцільну масу, він, мов променем маяка, обводив поглядом те колихливе темне море. А тепер...

— Ох ти ж!.. — прошепотів Дуглас.

Попереду було ціле літо, безліч днів, безліч цифр у календарі. І він уявив собі, як його руки снуватимуть на всі боки, наче в бога Шіви з книжок про далекі мандри, зриваючи з дерев недостиглі яблука, персики, чорні, як ніч, сливи.

Як він порине в ліс, у чагарі, в річку. Як утішатиметься холодом за вкритими памороззю дверима льодовні. І як радітиме, смажачись у бабусиній кухні разом з численними курчатами...

А тепер на нього чекало звичне діло.

Раз на тиждень йому дозволяли ночувати не в будиночку поряд, разом з батьком, матір'ю та меншим братом Томом, а вибиратися темними крученими сходами сюди, в дідову вежу, і спати в цій оселі чародія серед громовиць і примар, щоби прокинутись удосвіта, поки ще не задзвеніли на вулицях молочні пляшки, і взятися до свого заповітного чаклування.

Він став у темряві перед відчиненим вікном, набрав у груди повітря і чимдуж дмухнув.

Вуличні ліхтарі миттю згасли, наче свічки на шоколадному торті до дня народження. Він дмухнув ще й ще раз, і в небі почали зникати зірки.

Дуглас усміхнувся. Тоді показав пальцем.

Отам і отам. А тепер отут і отут...

На оповитій вранішнім серпанком вулиці прорізалися жовті прямокутники — люди вмикали світло в будинках. І ось уже на цілі милі довкруг засвітилися незліченні вікна.

— Усі позіхніть! Усі вставайте!

Внизу прокинувся до життя великий будинок.

— Дідусю, виймай зі склянки свої зуби! — Дуглас почекав, даючи дідові час.— Бабусю й прабабусю, смажте млинці!

Легенький протяг поніс по коридорах теплий дух смаженого тіста, і в кімнатах будинку заво-

— Поганяємо м'яча після вечері? — спитав Чарлі.

— Аякже,— відказав Дуглас.— Поганяємо.

Відомості про Джона Хаффа, дванадцяти років, дуже прості, і викласти їх не довго. Він умів читати сліди краще за будь-якого індіанця з племені чокто або черокі, вмів стрибнути з-під самого неба, мов шимпанзе з ліани, міг цілі дві хвилини залишатися під водою та ще й проплисти за цей час ярдів п'ятдесят за течією. Коли у грі на нього йшов м'яч, Джон відбивав його аж ген у яблуневі крони, так що сипалися додолу стиглі яблука. Він міг спритно перескочити через шестифутову садову огорожу, швидше за будь-кого з хлоп'ячої ватаги опинитися на дереві, наїстися по зав'язку солодких персиків і так само швидко зіслизнути вниз. Бігав він сміючись, сідав легко, мов птах. Ніколи ні до кого не задирався. Мав добре серце. Чуприна в нього була темна й кучерява, а зуби білі, як молоко. Він знав напам'ять слова всіх ковбойських пісень і залюбки навчав їх кожного, хто просив його про це. Знав назви всіх польових і лісових квітів, знав, коли зійде і зайде місяць, коли має бути приплив, а коли відплив. Одне слово, в очах Дугласа Сполдінга він був єдиним божеством у цілому Грінтауні, штат Іллінойс, яке жило в двадцятomu столітті.

І ось Джон і Дуглас бродять поза містом, день знову теплий і якийсь зграбний, наче мармурова кулька, високо над головою здіймається блакитна скляна чаша неба, а під ногами, виблискуючи проти сонця, розбігаються по білому камінні прозорі струмки. Погідний день, досконалий, мов вогник свічки.

Дуглас ішов крізь цей день, і йому здавалося, що отак усе й триватиме вічно. І оця досконалість, зграбність, і дух трави, що лине ген поперед тебе зі швидкістю світла. І так само йтиме поруч вірний друг, який висвистує оце шпаком і підбиває ногою м'ячика, а ти тим часом хвацько гарцюєш тут-таки курною стежкою і більш нічого тобі не треба, до всього можна доторкнутися рукою — так воно близько, напoxваті,— і все воно таким залишиться.

Навдивовижу гарний був той день, і раптом на ясне небо набігла хмара, закрила сонце і далі ані руш.

Джон Хафф уже кілька хвилин щось неголосно говорив. Аж ось Дуглас зупинився на стежці й звів на нього очі.

— Джоне, повтори, що ти сказав.

— Та ти ж чув, Дуг.

— Ти сказав, що... їдеш звідси?

— Ось і квиток уже в кишені. Ту-ту-у, бам! Чах-чах-чах-чах! Ту-ту-у-у... — Голос його за-вмер.

Потім Джон урочисто видобув з кишені жовто-зелений залізничний квиток, і обидва хлопці почали його розглядати.

“Усе тепер іде задом наперед. Як ото в кіно, коли стрічку крутять не в той бік і люди вискакують з води назад на вишку. Настає вересень, отож зачиняй вікно, що ціле літо було відчинене, знімай тенісні туфлі й узувай важкі черевики, які закинув кудись у червні. Тепер люди мерщій тікають у теплий дім, наче зозулі назад у годинник. Ось іще хвилину тому на веранді було повно людей, і кожен хотів перекричати інших. Аж глядь — двері захряснулись, голоси вмовкли, і тільки листя падає і падає з дерев”.

Він виглянув з високого вікна на околицю, де в річищах струмків сіріли, мов висхлі смокви, здохлі цвіркуни; подививсь на небо, де скоро вже під жалісний крик гагар потягнуться на південь перелітні птахи, а з верхівок дерев шугне до синих хмар буйна заграва осіннього багрецю. Від далеких полів пахло гарбузами, що достигали, чекаючи того дня, коли в них проріжуть ножом трикутники очей і вставлять усередину запалену свічку. А тут, у місті, над деякими коминами вже здіймалися перші пасма диму, десь оддалік гуркотіло залізо — то ринули жолобами тверді потоки вугілля, утворюючи в підвальних засіках високі чорні кучугури.

Але година була вже пізня.

І Дуглас зі своєї високої вежі над містом махнув рукою.

— Усі роздягайтеся!

Почекав. Холодний вечірній вітер студив віконну шибу.

— Почистьте зуби.

Знову почекав.

— А тепер,— мовив нарешті,— гасить світло!

І моргнув. І місто сонно заморгало у відповідь — то там, то там гасли вогні. А тим часом годинник на міській управі вибив десятю, пів на одинадцяту, одинадцяту й, нарешті, дрімучу північ.

— Ану, останні... отам... і отам...

І ось він уже лежав у ліжку, а навколо спало місто, і завмер темний яр, і нечутно колихалось біля берега озеро, і всі спочивали — його родичі й друзі, старі люди й зовсім юні, на тій чи на тій вулиці, в тому чи в тому будинку, та й на кладовищах далеко за містом.

Він заплющив очі.

Червневі світанки, липневі полудні, серпневі вечори — все те минуло, скінчилося, згинуло без вороття і залишилось тільки в його пам'яті. Тепер попереду довга осінь, біла зима, свіжа зелена весна — досить часу, щоб пригадати собі все минуле літо й підбити його підсумки. А коли він щось і забуде, то в підвалі стоять пронумеровані пляшки з кульбабовим вином, і в них — кожен літній день, усі до одного. Він часто спускатиметься туди й дивитиметься на них, як на сонце, доки зможе терпіти, а потім заплющить очі й розглядатиме пропечені плями, ті скороминущі карби, що мигтінуть у його теплих повіках, і повертатиме то сяк, то так кожний вогник, кожний відбиток, аж поки вони складуться у виразну картину...

З цією думкою він і заснув.

І отак, заснувши, поклав кінець літу 1928 року.

Рей Бредбері

“451° за Фаренгейтом”

“Марсіанські хроніки”

“Кульбабове вино”

Ця книга надрукована на спеціальному книжковому папері,
який має властивість зменшувати контрастність сприйняття тексту
і призначений для друкування дитячих видань.

Літературно-художнє видання

Серію “Горизонти фантастики”
засновано 2011 року

БРЕДБЕРІ Рей

КУЛЬБАБОВЕ ВИНО

Повість

Переклад *Володимира Митрофанова*

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ганна Осадко*

Обкладинка *Максима Долинного, Володимира Басалиги*

Комп’ютерна верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 10.03.2011. Формат 84x100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Galleon. Умовн. друк. арк. 31,78.
Умовн. фарбо-відб. 31,78.

Видавництво “Навчальна книга – Богдан”
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua, office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 9789661012676

9 789661 012676